

Faustina Kowalska

Ik ben geheel de Urwe

Bloemlezing uit haar dagboek

Samengesteld en toegelicht door
Miguel García Manglano

Arco 31

INHOUD

I INLEIDING

Ten geleide.....	9
De Goddelijke Barmhartigheid en de Geschiedenis van de Verlossing.....	11
<i>De medelijdende en barmhartige God van het Oude Testament</i>	11
<i>Jezus Christus, volheid van de openbaring van de Barmhartige God</i>	13
<i>De heilige Faustina, Secretaresse van de Barmhartige Liefde</i>	15
Korte biografie van Faustina Kowalska.....	19
Toewijding van de wereld aan de Goddelijke Barmhartigheid	29

II BIDDEN MET DE GODDELIJKE BARMHARTIGHEID (Bloemlezing uit het Dagboek van Faustina Kowalska)

Hoofdstuk 1. Over de Goddelijke barmhartigheid	33
Hoofdstuk 2. Liefde en nederigheid	43
Hoofdstuk 3. Het lijden van Jezus.....	53
Hoofdstuk 4. Het lijden van de mens.....	63
Hoofdstuk 5. Ziekte en dood	69
Hoofdstuk 6. Verleiding en zonde	75
Hoofdstuk 7. De rechtbank van de Barmhartigheid	81
Hoofdstuk 8. De biechtvader.....	88
Hoofdstuk 9. Vergeving.....	97

Hoofdstuk 10. Eucharistie	104
Hoofdstuk 11. De Kerk en de gemeenschap van de heiligen	116
Hoofdstuk 12. Heiligheid	123
Hoofdstuk 13. Apostolaat	132
Hoofdstuk 14. Maria	139

III

RELEVANTE TEKSTEN EN BIJLAGEN

Citaten uit het decreet ter verrijking met aflaten van de godvruchtige praktijken ter ere van de Goddelijke Barmhartigheid....	149
Homilie van Johannes Paulus II uitgesproken tijdens de Mis bij gelegenheid van de heiligverklaring van Faustina Kowalska	153
Bibliografie	161
Concordantie-index	163

Ten geleide

In dit boek willen we proberen iets te laten zien van de vertrouwelijke band die er bestond tussen Jezus en Faustina. Wij betreden de mysterieuze wereld van hun vertrouwelijke gesprekken waarin Jezus haar Zijn hevige verlangen naar zielen toont en Faustina erin toestemt Zijn ‘secretaresse’ te worden en Zijn belangrijkste apostel voor de wereld van vandaag.

Eerst gaan we kort in op de Goddelijke Barmhartigheid en schetsen we met enkele penseelstreken het leven van Faustina, opdat de lezer daarna ‘blootsvoets’, met de vereiste schroom, kan binnentreden in deze vertrouwelijkheid, zoals eens Mozes de berg Horeb besteeg, want het gebied dat we zullen betreden is heilig.

Een opmerking over de wijze waarop in dit boek citaten uit het oorspronkelijke dagboek worden weergegeven. De woorden van de heilige Faustina staan steeds in romein (zijn dus niet cursief en niet vet), de woorden van Jezus en Maria – zoals doorgegeven door Faustina – staan in **vet** respectievelijk in *vet cursief*.

Het deel ‘Bidden met de Goddelijke Barmhartigheid’ vormt in 14 hoofdstukken de eigenlijke bloemlezing van Faustina’s dagboek. Ten behoeve van de leesbaarheid is er voor gekozen in de *genummerde paragrafen* zo min mogelijk gebruik te maken van aanhalingstekens. Alleen voor citaten die deel uitmaken van een citaat worden aanhalingstekens gebruikt. Sommige citaten worden voorafgegaan of gevolgd door een korte toelichting van Miguel García Manglano. Die toelichtingen staan in *cursief*.

De Goddelijke Barmhartigheid en de Geschiedenis van de Verlossing

De medelijdende en barmhartige God van het Oude Testament

Dat de mensen hun toevlucht nemen tot de Goddelijke Barmhartigheid is niet iets nieuws. Al in het Oude Testament nemen priesters, koningen en profeten dikwijls hun toevlucht tot God, opdat Hij zich ontfermt over het uitverkoren volk. Ze beloven Hem hun leven te beteren en hun best te doen Hem niet meer te beledigen door hun zonden. Steeds opnieuw heeft God meelij met Zijn volk: Hij bevrijdt het uit de slavernij in Egypte, Hij maakt een eind aan hun gevangenschap in Babylonië of schenkt het vergeving na de aanbidding van het Gouden Kalf. *“Hij heeft hen zelf gered. In zijn liefde en zijn mededogen heeft Hijzelf hen verlost. Hij heeft hen opgenomen en gedragen”* (Js 63,9). Zo blijkt God altijd bereid ons te hulp te schieten: *“Als gij dan roept, geeft Jahwe u antwoord, en smeekt gij om hulp, Hij zal zeggen: ‘Hier ben Ik!’ (...) Dan zal Jahwe u steeds blijven leiden, in verschroeiende oorden uw honger stillen. Hij zal uw krachten sterken en gij zult zijn als een rijksbesproeide tuin, als een bron die nooit teleurstelt als men om water komt”* (Js 58,9.11).

Het volk Israël begrijpt de les. Om de goddelijke barmhartigheid te omschrijven, benutten de heilige teksten heel de rijkdom van de taal: God is *“barmhartig en goed, geduldig, mild en betrouwbaar”* (Ps 86,15), *“barmhartig en medelijdend, lankmoedig, groot in liefde en trouw”* (Ex 34,6). Zijn barmhartigheid gaat de grenzen van de tijd te boven, aangezien Zijn liefde *“blijft duren zonder einde”* (Ps 138,8) en Hij *“goedheid*

bewijst tot in het duizendste geslacht” (Ex 34,7). De materiële schepping kan dit mysterie niet omvatten, want “hemelwijd is uw erbarmen, Heer, uw trouw reikt tot de wolken” (Ps 36,6). Zijn medelijden bedekt alles: “Even [toereikend] is zijn erbarming in de tijd van de verdrukking als regenwolken in de tijd van de droogte” (Sir 35,26); en is zekerder dan de wetten van de natuurkunde: “Al wijken de bergen en wankelen de heuvels, mijn trouw wijkt niet van u, en mijn vredesverbond wankelt nooit” (Js 54,10).

Israël leert zo Gods barmhartige liefde kennen. Maar God gaat nog veel verder en openbaart zich aan Zijn volk als Vader. Opnieuw zijn de heilige teksten doortrokken van Zijn voorkeursliefde: *“Toen Israël nog jong was, kreeg Ik hem lief en uit Egypte heb Ik hem geroepen, mijn zoon. (...) Ik was het, die Efraïm leerde lopen, en hem op mijn arm heb gedragen. (...) Met zachte leidsels heb Ik hen gemend, met teugels van liefde. Ik drukte ze aan mijn wang als een min, boog Mij over hen heen, om ze te voeden. (...) Hoe zou Ik u kunnen prijsgeven, Efraïm, u kunnen overleveren, Israël? (...) Mijn hart slaat om, heel mijn binnenste wordt week” (Hos 11,1-8). In Zijn vaderlijke barmhartigheid bedelt God om onze kinderlijke liefde: “Efraïm is mijn lievelingszoon, mijn troetelkind. Is het daarom dat Ik na ieder hard woord toch aan hem blijf denken en zo met hem meevoel, dat Ik weer medelijden krijg - godsspraak van Jahwe -?” (Jr 31,20). En als onze ellende ons verhindert Hem te zien, rekenen wij op Zijn vaderlijke belofte: “Zal een vrouw haar zuigeling vergeten, een liefhebbende moeder het kind van haar schoot? En zelfs als die het zouden vergeten, Ik vergeet u nooit!” (Js 49,15).*

Het uitverkoren volk staat symbool voor het hart van de mens, de echte troon waarin God als barmhartige Vader wil wonen. Zijn vaderlijke liefde is voor ieder van ons bestemd: *“Zoals een vader zich over zijn kinderen ontfermt, ontfermt Zich Jahwe over hen die Hem vrezen” (Ps 103,13). Om elk twijfel weg*

te nemen, richt de Heer zich tot ieder van ons persoonlijk: *“Gij zijt mijn kind, Ik heb u heden verwekt”* (Ps 2,7). Hij wenst dat wij Hem Zijn vaderschap laten uitoefenen: *“Ik zal hem tot vader zijn en hij Mij tot zoon”* (1 Kr 17,13; vgl. 1 Kr 22,10).

Jezus Christus, volheid van de openbaring van de Barmhartige God

Zoals we hebben gezien openbaart God zich in het Oude Testament in daden en in woorden. We kunnen stellen dat de heilige teksten zowel *versluisen* als *ontsluisen*. Anders gezegd: wat ze openbaren (het mysterie van Gods barmhartige liefde) is zo oneindig groot, dat de menselijke zintuigen erdoor worden overvraagd, ze zijn eenvoudigweg niet in staat heel de sluier van het mysterie op te lichten: *“Dit zijn de dingen waarvan de Schrift zegt: Geen oog heeft ze gezien, geen oor heeft ze gehoord, geen mens kan het zich voorstellen, al wat God bereid heeft voor die Hem liefhebben”* (1 Kor 2,9).

In het Nieuwe Testament vervolgt God Zijn heilsplan, en wel door mens te worden: door Zijn eigen Zoon te sturen, de tweede Persoon van de Allerheiligste Drie-eenheid. Op die wijze licht Hij van alles de sluier van Zijn liefde op: *“Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd. En zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken?”* (Rom 8,32). Het is daarom dat de Kerk leert dat de openbaring van de goddelijke barmhartigheid haar hoogtepunt vindt in de menswording van Jezus Christus. Met de woorden van Johannes Paulus II: *“Aan deze traditie van het Oude Testament betreffende de goddelijke barmhartigheid voegt Christus een definitieve betekenis toe. En Hij spreekt er niet alleen over. Hij verklaart haar ook niet alleen met beelden en gelijkenissen, maar bovenal belichaamt Hij haar in zichzelf en bekleedt haar als het ware met zijn eigen persoon. Hij is immers in zekere zin*